

Σημαντική ανάπτυξη πήρε μετά το 1900 η δεντροκαλλιέργεια, που ευνοούσε το όρεινό έδαφος και οι κατάλληλες ρεματιές με τις πλούσιες προσχώσεις.

Μεγάλος αριθμός έλιων, καρυδεών, άχλαδιών, μηλιών, συκιών, καστανιών έκάλυφαν πολλές έκτάσεις, με αποτέλεσμα να σημειωθεί σημαντική παραγωγή φρούτων, έξαιρετικής ποιότητας.

Έλιές καλλιεργούσαν οι Παπαθανάσης Σιώρης, πάνω από τον σιδηροδρομικό σταθμό στο μεγάλο κτήμα του, οι Ρουσσαίοι στην ίδια περιοχή κι άλλοι σε άλλα μέρη.

Καρυδιές, μηλιές, άχλαδιές, συκιές υπήρχαν σε πολλές περιοχές (Μαρκέσι, Μαζακόρεμα, Πλαγιές, Πισαμπέλι, Κανελάκια, Μπουρλέσια, Μεγαμπέλι κλπ.).

Από τους καλύτερους δεντροκαλλιεργητές των τελευταίων χρόνων ήσαν οι Χρ. Ν. Σιώρης, Π. Δ. Δρακόπουλος, Νικ. Γ. Ζιόμπολας (Βραχάκης), Νικ. Ί. Δρακόπουλος, Βασ. Τίτσης, Δημ. Άσ. Σιώρης, Χρ. Άσ. Σιώρης, Π. Βελής κ. ά.

Δυστυχώς, δεν δόθηκε μεγάλη προσοχή στην ανάπτυξη μιας πλουσιωτέρας δεντροκαλλιέργειας, της καστανιάς, που ευνοείται από το έδαφος. Ολόκληρος έκτασις — ο Καστανόλογος — που καλύπτεται με άπέραντι δάσος από άγριες καστανιές, δίπλα στο Ίσαρι, δεν αξιοποιήθηκε ακόμη. Τήν πλουτοφόρο αυτή πηγή δεν έχουν αντιληφθή ακόμη ούτε οι ειδικοί των ύπηρεσιών, οι δε κάτοικοι δεν θέλουν καν να άσχοληθούν με το θέμα τουτο.

Τελευταία έπελήφθη του ζητήματος ο Σύλλογος Ίσραίων Άθηνών, όστις προέβη στις δέουσες ενέργειες προς τους άρμοδίους, χωρίς καμμιά έμπρακτη εκδήλωση.

Η πολύπτυχος διαμόρφωση της όρεινης περιοχής του Ίσαρι με την πλούσια θλάστησι, ευνόησε την ανάπτυξιν ποικίλων θηραμάτων (λαγοί, πέρδικες κλπ.).

Το γεγονός τουτο έδημιούργησε μεγάλο αριθμό κυνηγών, και μάλιστα μερικών περιφήμων για την δεξιοτεχνία τους.

Παλιός κυνηγός (πρό του 1890) μνημονεύεται ο Άθαν. Χρόνης, που είχε σκοτώσει και ένα λύκο στο «Κούμαρο». (Φαίνεται πως παλιότερα η πυκνή σύσταση των δασών και θάμνων ευνοούσε και την ύπαρξη και λύκων, που επέδραμον — όπως λέγεται — και σε ίσραϊκές στάνες.

Άλλοι καλοί κυνηγοί ήσαν ο Άπ. Άποστολόπουλος (Πατσατζής), που ήτο και δημιουργός περιφήμων κυνηγετικών άνεκδότων (τα παραθέτομε σε άλλη σελίδα), οι άδελφοί Άθανάσιος, Νικόλαος και Κώστας Ντόρτας, οι Γεώργ. Ν. Ντόρτας και Ίωάν. Άθ. Ντόρτας (ο σημερινός ίερεύς), οι άδελφοί Δημ. και Χρ. Άσ. Σιώρης, ο Κωστ. Βρετ. Κατριβάνος, ο Δημ. Γιαν. Ρούσσοσ, ο Παν. Άθ. Ρούσσοσ, ο Άθ. Π. Ρούσσοσ, ο Γεωργάκης, Π. Μεντής, ο Γ. Δ. Βελής, ο Ίω. Κουτσός, ο Γ. Κουτσός, ο Άθ. Κουτσός, ο Άθ. Ρούβαλης, ο Γ. Ρούπας (Μαργανās), ο Άνδρ. Μποζιώτης, ο Στάθης και Δημ. Παρπαίρης, κ. ά.

— Περὶ τὸ 1930 ἰδρύθηκε στὸ Ίσαρι καὶ Κυνηγετικὸς Σύλλογος ἢ «Άρτεμις» ποὺ ἀριθμοῦσε περὶ τὰ 100 μέλη.

ΚΥΝΗΓΟΙ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΟ ΙΣΑΡΙ

Τοῦ Α. ΜΠΟΖΙΩΤΗ.

Όπως εἶναι γνωστὸ, τὸ Ίσαρι εἶναι ξαπλωμένο σὲ ὅλες τὶς πλευρὲς ἐνὸς βουνοῦ, ποὺ ἡ μικρότερη κορυφή του «ἡ Πλακίτσα» ἀπέχει περὶ τὰ 300 μέτρα ἀπὸ τὸ τελευταῖο σπιτί τοῦ χωριοῦ. Στὴ ψηλότερη κορυφή του εἶναι τὸ ἐξωκκλήσι «ὁ Άγιος Ἡλίας».

Τὸ περισσότερο μέρος τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ εἶναι σκεπασμένο με πουργάρια μέσα στὰ ὁποῖα καταφεύγουν λαγοὶ καὶ πέρδικες, γιατί χαμηλότερα εἶναι καὶ νερὸ ποὺ τοὺς εἶναι ἀπαραίτητο. Εἶναι «ἡ Μούσγα» καὶ τὰ ἄφθονα νερὰ τῆς Παναγιᾶς.

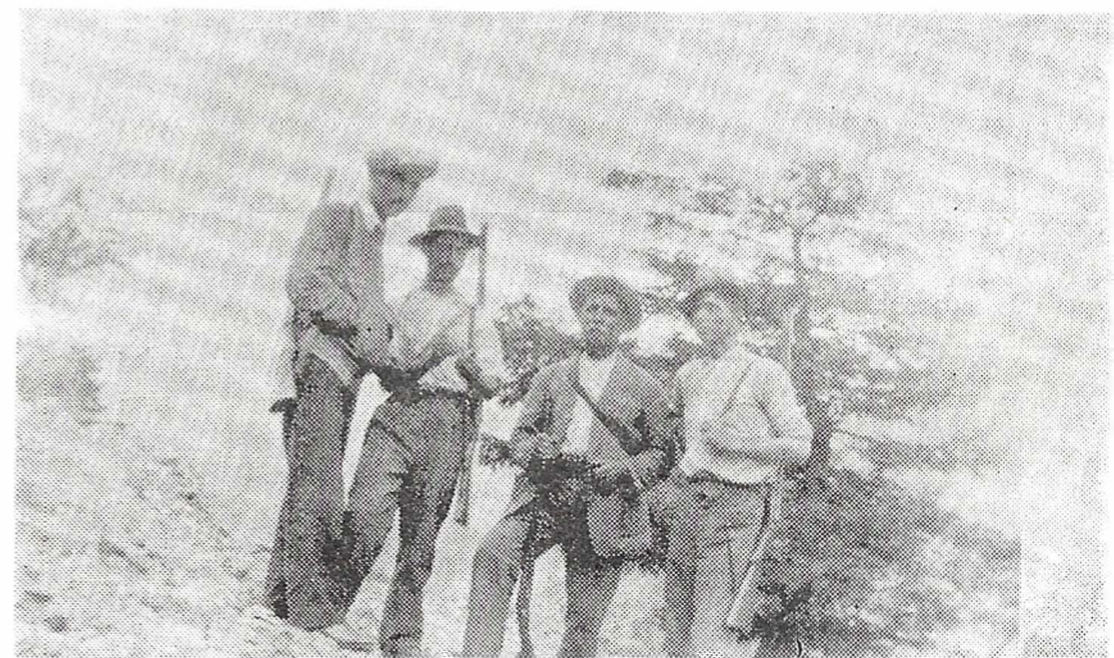
Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω βουνοῦ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τοῦ χωριοῦ εἶναι πάρα πολλοὶ γήλοφοι ὅπως τὰ Καλητσέικα, οἱ Ράχες, ὁ Άγιος Ἐθανάσιος, τοῦ Κοσιανίτη, ἡ Τούρλα καὶ πλείστοι ἄλλοι. Όλοι αὐτοὶ οἱ γήλοφοι εἶναι σκεπασμένοι με κουμαριές, με ρίκια καὶ ἄλλους θάμνους.

Σὲ πολλὰ ἀνοίγματα αὐτῶν τῶν λόφων ὑπάρχουν ἀμπέλια καὶ κῆποι ποτιστικοὶ γιατί παντοῦ ὑπάρχει νερὸ.

Περὶ τὶς 80 πηγές ἔχω μετρήσει, μικρὲς καὶ μεγάλες στὴν περιφέρεια τοῦ χωριοῦ.

Στοὺς λόφους αὐτοὺς καὶ στὸ βουνὸ ποὺ ἀνέφερα, παλαιότερα ἦσαν ἄφθονοι λαγοὶ γι' αὐτὸ ἦσαν καὶ πολλοὶ κυνηγοὶ στὸ Ίσαρι. Ἀπὸ ὀλίγων ὁμως ἐτῶν πολὺ ἔχουν ἐλαττωθῆ. Καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς ὀφείλεται στὸ κυνήγι, ποὺ γίνεται με τὰ χιόνια ποὺ τότε σκοτώνονται πολλοὶ λαγοὶ καὶ κατὰ τὴν ἀνοιξη, ποὺ γεννοῦν.

Καὶ κυνηγοὶ με τοὺς ὁποίους ἐκυνήγησα ἐπὶ 23 χρόνια ἦσαν: Οἱ ἄδελφοὶ Ἐθανάσιος καὶ Νικόλαος Ντόρτας, ὁ Παπαγιάννης (Ίωάν. Ντόρτας),

Ίσραϊοὶ κυνηγοί: Ἄριστ. Δ. Σιώρης, Γ. Ν. Ντόρτας, Κ. Ντόρτας καὶ Ίω. Ἐθ. Ντόρτας (ιερεύς).

Γαλακτοκομικές εργασίες.

Ἀπ. Π. Κυριαζῆς

οἱ ἀδελφοὶ Ἀπόστολος, Νικόλαος καὶ Ἑρακλῆς Ἀποστολόπουλοι, ὁ Νικόλαος καὶ Γεωργάκης Μεντής, ὁ Εὐστάθιος καὶ Δημήτριος Παρπαίρης, ὁ Δημήτριος Σιώρης (Τραμποῦκος), ὁ Ἰωάννης Σιώρης (Κόλλιας), ὁ Νικόλ. Χρόνης, ὁ Βασίλειος Μποζιώτης, ὁ Παναγιώτης καὶ Ἀθανάσιος Ροῦσος, ὁ Ἡλίας Κυριακόπουλος (Γκαγκανᾶς), ὁ Γεώργιος Ντόρντας, ὁ Ἀθανάσιος καὶ Βασίλειος Ροῦδαλῆς, οἱ Γεώργιος καὶ Ἰωάννης Τσαγκόγεωργας, ὁ Ἀθαν. Κουτσός, ὁ Ἀθαν. Μπάκας καὶ ὁ Γεώργιος Ρούπας (Τριτσιμπίδας).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κυνηγῶν ὀλίγοι μένουں ἀκόμη στὸ Ἰσαρι. Ἄλλοι εἶναι ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἀπεδήμησαν πρὸς Κύριον καὶ μὲ περιμένουν νὰ πάω νὰ κυνηγήσουμε στὰ ὄνειρώδη τοπία τοῦ Παραδείσου!..

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Τὸ κυνήγι ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μανία πὸ ἔχουν οἱ κυνηγοὶ νὰ σκοτώσουν λαγούς, ἐλάφια, ἀγριόχοιρους, πέρδικες καὶ ἄλλα διάφορα πουλιὰ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης γιὰ νὰ φᾶνε τὸ νόστιμο κρέας των καὶ ἄλλα ἄγρια σαρκοφάγα ζῶα ἀλεπούδες, κουνάβια, λέοντας, λεοπαρδάλεις, λεαίνας διὰ νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὰ δέρματά των, εἶναι καὶ τὸ πλέον ἄριστον ἀνδρικὸν σπὸρ (ψυχαγωγία, διασκέδασις). Γι' αὐτὸ καὶ βασιλεῖς καὶ πρῶχοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ κυνήγι.

Ὅταν ὁ κυνηγὸς μὲ τὴ σκοπευτικὴ του ἱκανότητα σκοτώνει τὸ ἐν κινήσει θήραμά του αἰσθάνεται μίαν ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ ἱκανοποιήσιν. Ἐπίσης ἀπολαμβάνει τὴς ὁμορφίης τῆς φύσεως, πὸ κανένας ζωγράφος δὲν μπορεῖ νὰ τὴς ἀποτυπώσῃ.

Ἀλλὰ ἀκόμη τὸ κυνήγι δίνει ζωὴ καὶ υγεία στὸν κυνηγὸ. Διότι ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀναπνέει τὸ ἄφθονον ὀξυγόνον τῆς ἐξοχῆς καὶ διότι ἄλλοτε τρέχοντας καὶ ἄλλοτε ἀναβαίνοντας καὶ κατεβαίνοντας βουνὰ καὶ λόφους γυμνάζεται καὶ δυναμώνει ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του.

Πολλὰ ποιήματα καὶ τραγούδια ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸ κυνήγι: «Πῆρα τὰ ζαγαράκια μου καὶ πᾶ νὰ κυνηγήσω, λαγούς περδίκια γιὰ νὰ βρῶ καὶ πίσω νὰ γυρίσω».....

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Μία φορὰ πὸ ἐκυνηγοῦσα πέρδικες στὴν «Πλακίτσα» ἐτουφέκισα μία καὶ ἔπεσε στὴν αὐλὴ τοῦ Στάθη Παρπαίρη! Τὴν ἄρπαξε τὸ γουροῦνι, ἀλλὰ τὴν εἶδε ὁ Στάθης, τοῦ τὴν ἐπῆρε καὶ ἔκαμε ἓνα ὠραῖο πιλάφι, ὅπως μοῦ εἶπε ὅταν ἐκατέβηκα στὸ χωριό!

● Μία ἄλλη φορὰ μία πέρδικα πὸ ἐτουφέκισα ἔπεσε ἐπάνω στὸ σπῆτι τῆς Κανταλίνας. Ἀπὸ τὸν κρότο πὸ ἔκαμε ἐβγήκε ἔξω ἡ Κανταλίνα καὶ ἄρχισε ἓνα ἀτελείωτο θρῆσιδι ἐναντίον τῶν παιδιῶν, νομίζοντας ὅτι ἐπέταξαν πέτρα!..

● Μία παραμονὴ τῆς Παναγίας, πρὶν ξημερώσῃ, ἐπῆγα γιὰ φύλαμα (καρτέρι) στὴν Ἀγία Παρασκευὴ 500 περίπου μέτρα μακριὰ ἀπὸ τοῦ Κανταλῆ τὸ σπῆτι ἦταν καὶ φεγγάρι. Ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος πὸ εἶναι στὸ κάτω μέρος τοῦ δρόμου καὶ μέσα στὶς κουμαριές. Ἀπέναντί μου τὸ μέρος ἦταν γυμνὸ καὶ μόνον ἓνα ρικάκι ἦταν. Σὲ μιὰ στιγμή εἶδα ἓνα λαγὸ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς «Μούσγας» μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ ὅταν ἔφθασε στὸ ρικάκι ἐστάθη τὴ στιγμή ἐκείνη τοῦ ἔρριξα καὶ ἐκυλίστηκε πρὸς τὸ δρόμο. Ὅταν ἐκατέβηκα νὰ τὸν πάρω μὲ κατάπληξη εἶδα ἄλλο ἓνα λαγὸ νὰ σπαρταρᾷ κοντὰ στὸ ρικάκι! Σπάνιο στὰ κυνηγετικά χρονικά μὲ μιὰ ντουφεκιὰ δύο λαγούς. Ἀσφαλῶς οἱ λαγοὶ αὐτοὶ ἐρωτοτροποῦσαν καὶ ὅταν ἔφθασε ὁ πρῶτος στὸ ρίκι ἔφθασε καὶ ὁ ἄλλος πὸ ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα, γιὰτὶ παρακολουθοῦσα σκοπεύοντας τὸν πρῶτο...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Ἡ ΠΑΤΣΑΝΤΖΗ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΚ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ ΕΛΛΗΝΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Στὸ Ἰσαρι, τὸ πρῶτο καφενεῖο ἦταν τῆς Σολοῦς (χῆρα Θεοδ. Οἰκονομοπούλου) πὸ ἔκανε ἐξαιρετικὸ καφέ. Μετὰ τὸ θάνατό της τὸ εἶχε ὁ γιὸς της ὁ κουτσο Σπήλιος καὶ ἡ Σπήλαινα, ἡ γυναίκα του.

Στὸ καφενεῖο αὐτὸ κάθε βράδυ τὸν χειμῶνα ἐμαζεῦοντο πολλοὶ Ἰσαραῖοι, οἱ διδάσκαλοι Ἑλληνικοῦ καὶ δημ. Σχολείου, ὁ Ἀστυνόμος, οἱ χωροφύλακες καὶ ὁ τηλεγραφετῆς καὶ ἀφοῦ ἐλύοντο γύρω ἀπὸ τὸ ἀναμμένο μαγκάλι ὅλα τὰ ζητήματα, ἐθνικά, πολιτικά καὶ κοινωνικά ἄρχιζαν τὰ καλαμπούρια καὶ τὰ διάφορα ἀνέκδοτα, πὸ ἔλεγε ὁ καθένας καὶ ἔτσι ἐπαιρνοῦσαμε εὐχάριστες βραδυές.

Μιὰ βραδυὰ ἔγινε ὁ κάτωθι συναγωνισμὸς στὰ κυνηγετικά ἀνέκδοτα μεταξὺ τοῦ Ἀπ. Ἀποστολόπουλου καὶ τοῦ Γ. Οἰκονόμου πὸ ἦταν κι' αὐτὸς κυνηγός. Πρῶτος ἄρχισε ὁ Ἀποστολόπουλος:

— Ἀπ.: «Μιὰ φορὰ στὸ θέρο ἔπιασα ἓνα λαγουδάκι καὶ τὸ ἔβαλα στὸ κλουβί. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔδινα γάλα μὲ τὸ ρογοβύζι καὶ ἀργότερα χόρτα καὶ ψωμί (ὁ λαγὸς ποτὲ δὲν τρώει ψωμί) ...

Ὅταν ἐμεγάλωσε πολὺ ἐκλείσαμε τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρα καὶ τὸν ἐβγάλαμε ἀπὸ τὸ κλουβὶ καὶ τοῦ ἔδεσαμε στὸ λαιμὸ μιὰ κόκκινη κορδέλλα καὶ

ὁ λαγὸς ἄρχισε νὰ πηδάη πότε ἐπάνω σὲ μένα καὶ πότε ἐπάνω στὴ γυναίκα μου σὰν νὰ ἦταν σκυλάκι.— «Θαῦμα, θαῦμα» ἐφώναζαν οἱ ἀκούοντες.

Ὅταν ἐκαθήσαμε νὰ φάμε στὸ σοφρᾶ (χαμηλὸ τραπέζι) (εἶχαμε χόρτα καὶ σαρδέλλες) ἄρπαξε κι' ὁ λαγὸς ἓνα κομματάκι ψωμί καὶ ὄμυ τὸ ἔφυγε ἄρπαξε καὶ μία σαρδέλλα καὶ τὴν ἔφαγε!— Θαῦμα, θαῦμα, τὸ ἀκροατήριον!.. Ὁ Ἀπόστολος, σοβαρὸς συνέχιζε μὲ πειστικότητα.

«Ὅταν ἐξεφάγαμε ἐπὶ τὰ λαγὸ στὰ χέρια, ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ ἤρθαν μέσα τὰ δύο σκυλιὰ πού εἶχα τότε καὶ τοὺς ἐπήγαίνα κοντὰ κοντὰ στὴ μούρη τὸ λαγὸ. Αὐτὸ τὸ ἔκαμα 3 ἢ 4 ἡμέρες. Ὅταν μία ἡμέρα ἄφησα κάτω τὸ λαγὸ μπροστὰ στὰ σκυλιὰ. Καὶ τί θαῦμα! ἄρχισαν τὰ σκυλιὰ νὰ παίζουν μὲ τὸ λαγὸ.

Αὐτὸ γινότανε τακτικὰ γιατί ὁ λαγὸς ἡμέρεψε καὶ ἔμπαινε καὶ ἔδβαινε στὸ σπίτι μὲ τὰ σκυλιὰ. Μόνον ἡ γάτα τὸν ἀγριοκοίταζε, γιατί ἐζήλευε πού τὸν ἐχαϊδεύαμε.

«Κατὰ τὸν Ὀκτώβριο ὅμως μῆνα ὁ λαγὸς ἔγινε ἀφαντος καὶ πολὺ στενοχωρηθήκαμε, πού τὸν ἐθρέψαμε σὰν μαρτίνι καὶ δὲν τὸν ἐσφάξαμε νὰ τὸν φάμε.

Μετὰ ἀπὸ ἓνα μῆνα ἐκυνηγούσαμε στὸ Ρουβαλέϊκο Ἀγιοθανάση. Ἐγὼ καὶ ὁ Νικόλας εἴμαστε στὴ ράχη καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀποκάτω στὸ χωράφι καὶ τὰ σκυλιὰ μέσα στὸ κούμαρο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκοῦμε τὰ σκυλιὰ λάμ - λάμ - λάμ καὶ σὲ λίγο σταμάτησαν. Περίεργο λέμε, τί νὰ συμβαίνει. Καὶ ἀμέσως μᾶς φωνάζει ὁ Ἡρακλῆς: ἔλατε κάτω γρήγορα. Ἐπέσαμε μέσα στὸ κούμαρο καὶ θγήκαμε στὴ λάκκα. Καὶ τί νὰ ἰδοῦμε! Τὰ σκυλιὰ ἐπαιζαν μὲ τὸ λαγὸ! Ἦτανε ὁ λαγὸς πού μᾶς ἔφυγε μὲ τὴν κόκκινη κορδέλλα στὸ λαιμό· τὸν ἐγνώρισαν τὰ σκυλιὰ καὶ ὁ λαγὸς τὰ σκυλιὰ καὶ ἐπαιζαν σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ!..

Ὅταν μᾶς εἶδε κι' ἐμᾶς ὁ λαγὸς ἄφησε τὰ σκυλιὰ καὶ ἐπηδοῦσε ἐπάνω μας. Ἐμεῖς τὸν ἀγκαλιάσαμε καὶ τὸν ἐφιλούσαμε. Ἀπὸ τὴ μεγάλη μας συγκίνηση ἐσταματήσαμε τὸ κυνήγι καὶ ἐφύγαμε. Ἐμεῖς μπροστὰ καὶ ἀπὸ πίσω τὰ σκυλιὰ μὲ τὸ λαγὸ ἐφτάσαμε στὸ χωριό».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπηκολούθησαν χειροκροτήματα, συγχαρητήρια καὶ διάφορα θαυμαστικά!...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μόλις ἐτελείωσε ὁ θόρυβος ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ἀποστολόπουλου ἄρχισε ὁ Οἰκονόμος. — «Ἀκούστε, κύριοι, τί ἔπαθα μιὰ φορὰ στὸ κυνήγι. Καθὼς ξέρετε λίγο μακρὰ ἀπὸ τὴν Τρίπολι εἶναι ἡ λίμνη Τάκα. Πέρυσι στὶς διακοπὲς τῶν Χριστουγέννων ἐπήγα στὴ λίμνη γιὰ νὰ σκοτώσω πάπιες. Ὅταν ἐπλησίασα σὲ ἀπόσταση 500 περίπου μέτρων, τί νὰ δῶ, ἡ λίμνη εἶχε πῆξει ἀπὸ πάπιες. Ἀμέσως ἔβγαλα ἓνα σουγιὰ πού εἶχα καὶ ἔκοφα πολλὰ ἀγκάθια καὶ ἓνα λινάρι πού πάντα εἶχα μαζί μου, τὰ ἐκρέμασα ἀπὸ τοὺς ὄμους μου καὶ τὴ μέση μου καὶ δὲν ἐφαινόμουν πιά σὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἓνας σωρὸς ἀπὸ ἀγκάθια. Ἔτσι ἄρχισα σιγὰ σιγὰ νὰ πλησιάζω πρὸς τὴ λίμνη χωρὶς οἱ πάπιες νὰ ὑποπεύονται τίποτε. Ὅταν πλησίασα σὲ ἀπόσταση 50 μέτρων ἔκαμα ἀπότομες

κινήσεις καὶ συγχρόνως ἐφώναξα ἀ! ἀ! καὶ οἱ πάπιες ἐτρόμαξαν καὶ ἐσηκώθησαν ὅλες καὶ ἄλλες ἕκαμαν πρὸς τὴ λίμνη καὶ ἓνα μεγάλο σύγνεφο ἀπὸ πάπιες πρὸς τὴν ξηρὰ, ἐπάνω ψηλὰ ἀπὸ μένα.

Ἀμέσως ἐτράθηκα καὶ τίς δυὸ κᾶνες τοῦ ντουφεκιοῦ, μπᾶμι μπᾶμι καὶ ἐκούνησα τὸ ντουφέκι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Ἀμέτρητες πάπιες ἔπεσαν κάτω καὶ οἱ περισσότερες ἦσαν πληγωμένες. Ἀφοῦ ἐγέμισα τὴν τσάντα μου μὲ τίς σκοτωμένες ἄρχισα καὶ ἔδυνα ἀπὸ τὰ πόδια τίς πληγωμένες καὶ ὅταν ἐγέμισα καὶ τὸ λινάρι τὸ ἔφερα βόλτα ἀπὸ τὸ λαιμό μου καὶ ἀπὸ τὴ μέση μου καὶ γεμάτος χαρὰ ἐξεκίνησα. Δὲν εἶχα ἀλλάξει οὔτε τρία βήματα καὶ ὅλες οἱ πληγωμένες πάπιες ἐφτερούγισαν, μὲ ἐσήκωσαν ψηλὰ καὶ μὲ ἐπήγαίνα σὰν ἀεροπλάνο! Κρῦος ἴδρωτας μὲ ἔλουσε καὶ ἔλεγα συμφορὰ μου τί θὰ γίνω τώρα! θὰ μὲ ρίξουνε στὴ λίμνη.

Τὸ ἀκροατήριον καὶ ὁ Ἀπόστολος ἔκουγαν μὲ νεκρική σιγή.

«Ἀλλὰ ἀμέσως μὲ ἐφώτισε ὁ Παντοδύναμος. Ἐβγαλα τὸ σουγιὰ μου καὶ ἄρχισα νὰ κόβω μιᾶς μιᾶς πάπιας τὰ πόδια καὶ ἔτσι ἐλαττωνότανε ἡ δύναμή τους καὶ σιγὰ σιγὰ ἔφτασα στὴ γῆ καὶ ἄρχισα νὰ σκουπίζω τὸν ἴδρωτα καὶ νὰ κάνω τὸ σταυρό μου! Αὐτὸ ἔπαθα, Ἀπόστολε!

Καὶ ὁ Ἀπόστολος: «μὲ ἐνίκησες Οἰκονόμου!!...»

Τί σεισμὸς ἔγινε ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὰ παλαμάκια ὁ καθένας τὸ καταλαβαίνει. Καὶ ὁ Οἰκονόμος ἐκέρασε διὰ τὴν νίκη του ὅλους τοὺς ἀκροατὰς μὲ ἓνα οὔζο γιὰ νὰ ἀνοίξη ἡ ὄρεξή τους, νὰ φᾶνε ἄλλοι τὴ φασολάδα, ἄλλοι τὰ λάχανα καὶ ἄλλοι τὸν καγιανᾶ μὲ αὐγὰ καὶ μὲ παστὸ ἀπὸ κιοῦπι!...

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

- Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΙΣΑΡΙ
- Η ΟΔΟΣ ΙΣΑΡΙ — ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ
- ΑΛΛΕΣ ΟΔΙΚΕΣ ΑΡΤΗΡΙΕΣ

Λόγω τῆς ὀρεινῆς θέσεως τοῦ χωριοῦ μας, ἡ συγκοινωνία του με τὶς γύρω Κοινότητες καὶ Ἐπαρχίες ἦταν πολὺ δύσκολη, πρωτόγονη καὶ ὑποτυπώδης.

Τὰ ἀρχέγονα συγκοινωνιακὰ μέσα ἦσαν ἀπὸ παλαιὰ σὲ χρῆσι στὸ Ἴσαρι: Τὸ μουλάρι, γαῖδοῦρι, ἄλογο. Καὶ τὸ κυριώτερο μέσο ἡ... πεζοπορία.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του μετὰ τὸ 1936, ὅταν ἄρχισε μὲ προσωπική ἐργασία τῶν κατοίκων ἡ διάνοιξις τῆς ὁδοῦ Ἴσαρι - Μεγαλοπόλεως.

Ἡ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς Ἴσαρι ἐλειτούργησε ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899.

Συγκεκριμένα, ὁ πρῶτος συρμὸς πέρασε ἀπὸ τὸ Ἴσαρι στίς 4 Νοεμβρίου 1899.

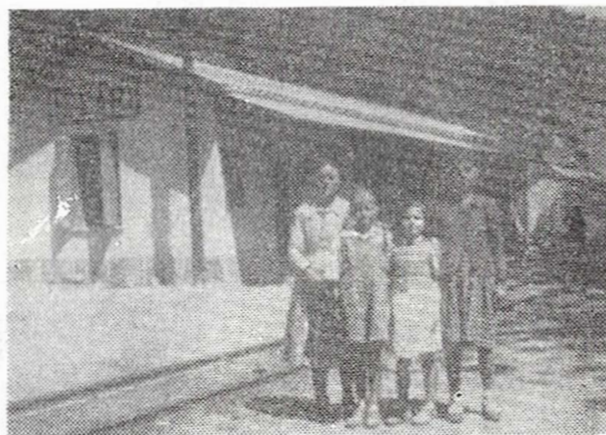
Κατὰ τὴν ἐπιστράτευσι τοῦ 1897, οἱ ἐπίστρατοι ἐπήγαιναν στὴν Τρίπολι καὶ ἔπαιρναν τὸ τραῖνο.

Οἱ παλαιοὶ ἐνθυμοῦνται καὶ τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ περιστατικόν: Κατὰ τὸ 1897, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε συγκοινωνία οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Κυπαρισσίας, ἐπίστρατοι Μεσσήνιοι πέρασαν, κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν Τρίπολι, ἀπὸ τὸ Ἴσαρι. Ἐκεῖ ἔτυχαν ἐξαιρετικῆς ὑποδοχῆς καὶ περιποιήσεως. Ἐχόρεψαν στὸ ἀλώνι καὶ οἱ Ἀθ. Νιαούρης, Κων. Τσαντίλης κ.ἄ. τοὺς ἐκέρασαν κρασιά!...

Οἱ ἐργασίες γιὰ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἄρχισαν πρὶν τὸ 1890—91 ἀπὸ μιὰ ἐταιρία Λακραντάν, ἡ ὁποία ὅμως γιὰ διαφόρους λόγους ἐπτώχευσε. Κυρίως δὲ λόγῳ κακῶν ὑπολογισμῶν γιὰ τὸ ἔδαφος μεταξὺ Χράνων - Ἴσαρι - Δεσύλλα. Πολλὰ ὕλικά ἐγκατεσπαρμένα σὲ διάφορες τοποθεσίες διηρπάγησαν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν γύρω χωριῶν. Λέγεται ὅτι σκαπανικὰ ἐργα-

Τὸ οἶκημα τῶν γραφείων τοῦ Σταθμοῦ.

Ἐποψὶς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Ἴσαρι.

Ἴσαραῖοι ἐργάζονται στὸ «Μεγαμιέλι» γιὰ τὴν διάνοιξι τοῦ δρόμου Ἴσαρι - Μεγαλοπόλεως.

λεῖα ἦσαν γεμάτα ὄλα τὰ σπίτια τῶν κατοίκων ἀπὸ τὴν Τρίπολι μέχρι τὴ Μεσσηνία!...

Οἱ ἐργασίες διανοίξεως τῆς γραμμῆς ἐπανελήφθησαν περὶ τὸ 1895—96. Ἡ κατασκευὴ ἐπροχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὴν Τρίπολι πρὸς Καλαμάτα.

Πολλὲς ἑκατοντάδες ἐργάτες δούλευαν στὸ ἔργο αὐτὸ καὶ πάρα πολλοὶ Ἴσαραῖοι.

Διηγοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι στὸν ἅγιο Θανάση εἶχαν κρεμάσει μιὰ «ράγα» σιδηροδρομικὴ, τὴν ὁποία κάθε πρωὶ (πρὶν φωτίσει) κάποιος ἐκτυποῦσε μὲ σιδερένια ράβδο. Ἀπὸ τὸν χαρακτηριστικὸ ἤχο, ποὺ ἔβγαине, εἰδοποιοῦντο οἱ ἐργάτες τῆς «Γραμμῆς» γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά ἔτρεχαν ἀπὸ ὄλα τὰ σημεῖα τοῦ χωριοῦ πρὸς τὸν δρόμο τοῦ Σταθμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν ἐργατῶν αὐτῶν πολλὰ χρήματα ἔπεφταν στὸ Ἴσαρι κάθε ἐβδομάδα. Τὴν Κυριακὴ, μετὰ τὴν ἐργασία, ὄλοι πήγαιναν στοὺς Χράνους, ὅπου ἦταν ὁ ταμίας, γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν ἐργατικῶν τῆς ἐβδομάδος.

Μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἦσαν καὶ δυὸ νέα παιδιά, ποὺ ἦσαν ἀπόφοιτοι τοῦ... «Παρνασσοῦ» καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν σὲ γραφικὴ ἐργασία ἢ μικροαποστολές. Ἦσαν ὁ Γεώργ. Λινάδρος (Κυριαζῆς), ποὺ ἐπῆρε μετὰ ἕνα μαγαζάκι στὸν σταθμὸ, καὶ ὁ Δημ. Π. Κουτσογεωργόπουλος (τοῦ Κόκκου), ποὺ ἀργότερα ἔγινε ἀνώτερος ὑπάλληλος στὴν Ἐταιρία Ἀερίοφωτος Πατρῶν.

Στὸ σταθμὸ, ἐγκατεστάθη μόνιμα σὰν σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος (κλειδοῦχος) ὁ Χρῆστος Κυρ. Κυριακόπουλος (Ρουμβοῦτσος).

Μετὰ τὴν ἔναρξι τῆς λειτουργίας τοῦ σιδηροδρόμου πολλὰ γλέντια ἐγίνοντο στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ἰδίως δὲ ὅταν ἀναχωροῦσαν νέοι γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Ἡ ὁδὸς Ἴσαρι - Μεγαλοπόλεως ἔχει κι' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱστορία της. Εἶναι δημιούργημα τῆς προσωπικῆς ἐργασίας τῶν Ἰσαραίων.

Ἄρχισε τὸ 1936. Ἡ πλήρης ἀποπεράτωσίς της, δηλ. ἡ εἴσοδος αὐτοκινήτου μέσα στὸ Ἴσαρι, στὴν ἐκκλησία, ἔγινε περὶ τὸ 1955.

Ἡ διαδρομὴ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Μεγαλόπολι πρὸς Ἴσαρι εἶναι γραφικὴ καὶ γεμάτη πλούσιες ἐντυπώσεις. Τὸ «μεγαμπέλι», τὰ «Κοτρώνια», ὁ Ἅγ. Νικόλας, Κούκη κλπ. εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα σημεῖα τῆς διαδρομῆς.

Ἀπὸ τὸ 1971 ἄρχισε ἡ ἀσφαλτόστρωσίς της, πού θὰ τελειώσῃ ἐντὸς τοῦ 1972. Εἶναι τὸ σημαντικώτερο μεταπολεμικὸ ἔργο πού συντελεῖται γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ Ἴσαρι.

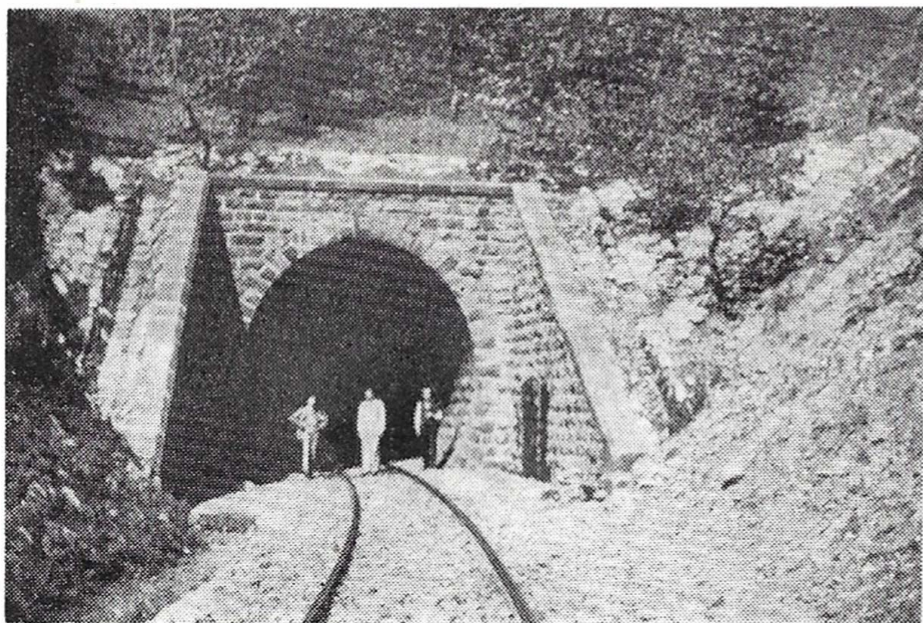

Ἀπόπειρα μεγάλη καὶ δαπανηρὴ ἔγινε νὰ συνδεθῇ τὸ Ἴσαρι μὲ ἀμαξωτὸ δρόμο καὶ μὲ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Διετέθη ἀπὸ τὸ Κράτος τὸ 1925 πρὸν 1.400.000 δρχ. γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ δρόμου αὐτοῦ. Ἐδημοπρατήθη τὸ ἴδιο ἔτος καὶ ἀνεδείχθη ἐργολήπτης ὁ Ἄριστ. Σινανιώτης, ἀπὸ τῆ Μεγαλόπολι. Ἐγίνεν ἡ διάνοιξις καὶ τὰ τεχνικὰ ἔργα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐσκούροσθῃ κι' ἔτσι μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου κατεστράφη.

— Μεγάλοι δρόμοι, θατοὶ - ἡμιονικοὶ ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς Ἰσαραίους στὴν κίνησί τους πρὸς τὰ γύρω χωριὰ καὶ τὰ κτήματά τους.

Τέτοιοι ἦσαν πρὸς τὸ Βάστα, Χροῦσα, Χράνους, Ἀστάλα, Λυκούρεσι κλπ. Πρὸς τὰ κτήματα κυριώτεροι ἦσαν: πρὸς τὸ Βουνὸ τοῦ Χροῦσα, Ἁγιαντρέα, Κόκλα, Καλάμι, Μπουρλέσια, Πλάκα, Ρωμέϊκα, Κοκορεδιθιές, Μαρκέσι, Ζάχου, Κερασιές κλπ.

Ἡ ἀπὸ Ἴσαρι εἴσοδος τῆς μεγάλης σήραγγος (γαλαρίας τοῦ σταθμοῦ).

Ἔργον τῶν Ἰσαραίων τῆς Ἀμερικῆς

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΓΕΡΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ ἼΣΑΡΙ

Τοῦ ΑΝΔΡ. Β. ΜΠΟΖΙΩΤΗ

Ὅταν κατὰ τὸ ἔτος 1929 κατηργήθησαν τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ ἔγιναν τὰ δημοτικὰ ἐξατάξια, οἱ μαθηταὶ τῶν δύο σχολείων ἀρρένων καὶ θηλέων ἔφθασαν εἰς τὸν ἀριθμὸν 150. Τὰ δὲ δύο δημοτικὰ σχολεῖα τοῦ «Συγγροῦ» στοῦ «Μήχου τ' ἀλῶνι» καὶ τὸ ἐντὸς τοῦ χωρίου παλαιόν, καὶ ἀνεπαρκῆ καὶ ἀκατάλληλα ἦσαν. Διότι τὸ μὲν τοῦ Συγγροῦ εἶχε κακὸν προσανατολισμὸν καὶ ἦτο πολὺ ψυχρὸν τὸν χειμῶνα τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζεται σήμερον τὸ κοινοτικὸν γραφεῖον ἦτο σκοτεινὸν καὶ στενόχωρον, διότι εἰς τὰς τέσσαρας τάξεις, πού εἶχε, προσετέθησαν καὶ δύο ἀκόμη ἀφοῦ τὰ σχολεῖα ἔγιναν ἐξατάξια καὶ ἡ διδασκάλισσα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διδάσκη εἰς ἕξ τάξεις μὲ 50 καὶ πλέον μαθητριάς.

Κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε ν' ἀνεγερθῇ νέον σχολεῖον ὑγιεινὸν καὶ μὲ μεγάλας αἰθούσας εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο συμφοίτησις ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ ἕκαστος διδάσκαλος (ἦσαν τρεῖς τότε, δύο διδάσκαλοι καὶ μία διδασκάλισσα), θὰ ἐδίδασκε εἰς δύο μόνον τάξεις μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα.

Τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τὴν ἐγνωστοποίησε δι' ἐπιστολῆς τοῦ ὁ ὑποφαινόμενος εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ Σύλλογον τῶν Ἰσαραίων.

Οἱ ἄξιοι οὔτοι πατριῶται, πού τοὺς ἐθέρμαινε ἡ ἀγάπη καὶ νοσταλγία πρὸς τὸ ἀγαπημένον τους Ἴσαρι, εἶχον προαποφασίσει τὴν ἀνέγερσιν σχολείου καὶ εἶχον μάλιστα καταθέσει ἕνα χρηματικὸν ποσὸν στὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς Μεγαλοπόλεως διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Εὐθὺς ὡς ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν συνήλθον εἰς σύσκεψιν καὶ ἀνέθεσαν τὴν ἀνέγερσιν τοῦ σχολείου εἰς μίαν ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἀπὸ τοὺς Ἄνδρέαν Μποζιώτην, Χρῖστον Ν. Σιώρηγν, Βασίλειον Κυριαζῆγν καὶ Νικόλαον Ρούπαν.

Πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν αὐτὴν ἀπέστειλαν ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συλλόγου καὶ τὴν ἐξουσιοδότησιν ν' ἀναλάβουν τὰ ἐν τῇ Τραπεζῇ χρήματα καὶ νὰ ἐπιληφθοῦν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Σχολείου, ἀφοῦ ἐξεύρουν τὸ κατάλληλον οἰκόπεδον, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν των, ὅτι ὅσαδήποτε χρήματα χρειασθοῦν θὰ τὰ ἔχουν ἀπὸ τὸν Σύλλογον ὁ ὁποῖος ἤθελε «ἕνα Σχολεῖον μεγαλοπρεπὲς καὶ ὠραῖον διὰ τὰς νῦν καὶ μελλούσας γενεάς».

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ εὐθὺς ὡς ἔλαβε τὴν ὡς ἄνω ἐντολὴν ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Νομαρχίαν Ἀρκαδίας ἕνα μηχανικὸν διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ οἰκοπέδου. Ὁ μηχανικὸς ἔφθασε εἰς Ἴσαρι μαζὺ μὲ τὸν Ἐπιθεωρητὴν τῶν Δημοτ. Σχολείων καὶ ἀφοῦ ἐξήτασαν ὅλα τὰ μέρη ἐντὸς τοῦ χωρίου, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπέμενε νὰ γίνῃ τὸ σχολεῖο ἐκεῖ πού ἦτο τοῦ Συγγροῦ. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀπέκλεισε

και ο μηχανικός και η Έπιτροπή, διότι το έδαφος είναι άργυλῶδες (γληνό- τοπος) και άσταθές.

Άφου άλλος χῶρος κατάλληλος δέν εδρέθη έντός του χωριού, η Έπι- τροπή επέμενε να γίνη ένα διώροφο σχολειον εκεί που είναι το παλαιόν και θα ήτο εις το κέντρον του χωριού και ένα στολίδι του χωριού, εις το όποιον θα προσήρχοντο τά παιδιά χωρίς ταλαιπωρίας.

Με τον σκοπόν αυτόν η Έπιτροπή ώδήγησε τον Μηχανικόν εις το πα- καιόν σχολειον. Άφου ούτως έμέτρησε τάς διαστάσεις του σχολείου και είδε και τά γύρω του σχολείου μέρη είπε:

«Έδῶ έπ' ούδενι λόγῳ έπιτρέπεται να γίνη σχολειο, διότι και ο χῶρος του σχολείου είναι άνεπαρκής και δύο δρόμοι είναι πλησίον του σχολείου και προαύλιον δέν θα ύπάρχη διά την κίνησιν και την γυμναστικήν των μαθητών και μέσα στα χωριά δέν γίνονται σχολεία». Και έζήτησε να του ύποδειξωμε άλλο μέρος. Τότε η Έπιτροπή τον ώδήγησε εις την θέσιν «Άμπάρα» άφου άλλο μέρος έντός του χωριού δέν εδρέθη.

Τὸ μέρος αυτό ήτο του Άποστόλου Ρούσου. Τὸ είχε περιμανδρώσει και εις τὸ έπίπεδο μέρος είχε φυτεύσει άμπέλι με κλήματα που έκαναν εκλεκτά τσαφύλια, τά όποια έπωλοῦσε στην Μεγαλόπολι και εισέπραττε αρκετά χρή- ματα. Όταν είδε τὸ μέρος αυτό ο μηχανικός και τον άνεπεπταμένο όρίζοντα, ένεθουσιάσθη και άνεφώνησε «Ίδου τὸ ωραϊον μέρος με τὸ πράσινον και τον μεγάλον όρίζοντα, έδῶ θα γίνη τὸ σχολειο και σε κανένα άλλο μέρος». Καί έπ' εκεί έφυγε κατ' εϋθειαν διά τον Σιδ. Σταθμόν.

Έπειδή όμως η Έπιτροπή είχε τὴ γνώμη, ότι τὸ Σχολειον έπρεπε να γίνη εις τὸ κέντρον του χωριού, διά να αύξηθῆ ο χῶρος άπεφάσισε να αγοράσῃ και τὸ σπίτι του Κώστα Δούκουρη που είναι μεταξύ του Σχολείου και τῆς οί- κίας κληρονόμων Εϋθυμίου Άνδριοπούλου. Και πρὸς τον σκοπόν τουτον εκλή- θη ο Δούκουρης, ο όποιος έδέχθη να δώσῃ τὸ σπίτι του αντί 60 ἢ 80 χιλιάδων δραχμῶν — δέν ένθυμούμαι καλῶς — και υπεγράφη και τὸ σχετικόν προ- σύμφωνον.

Μετά την έέργειαν αυτήν η Έπιτροπή έζήτησε από τὸ Υπουργειον Παιδείας να στείλῃ ένα Μηχανικόν. Και τὸ Υπουργειον έστειλε τον μηχανι- κόν Ροϊλόν, ο όποιος άφου έμέτρησε τὸ παλαιόν σχολειον και την οίκίαν Δού- κουρη είπε: Έδῶ δέν γίνεται σχολειον κατ' ούδένα λόγον», και ανέφερε τούς λόγους που είχε είπει και ο μηχ. τῆς Νομαρχίας και έζήτησε να τον οδη- γήσωμε στην Άμπάρα, την όποιαν φαίνεται είχε αναφέρει ο μηχανικός τῆς Νομαρχίας.

Όταν έφθάσαμε εκεί άνεφώνησε: «Ίδου ο κατάλληλος τόπος, έδῶ θα γίνη τὸ Σχολειο και σε κανένα άλλο μέρος και να μὴν ένοχλήσετε άλλη φορά τὸ Υπουργειον» και έν συνεχεία κατηυθύνθη κι' αυτός πρὸς τον Σιδ. Σταθμό. Όλες αυτές οί έέργειες έγνωστοποιήθησαν εις τον έν Άμερικῆ Σύλλογον του όποιου έζητήθη η γνώμη τί πρέπει να γίνη.

Ο Σύλλογος άπήντησε, ότι κι' αυτός επιθυμεί να γίνη τὸ Σχολειο μέσα στο χωριό και εάν είναι δυνατόν να αγοράσωμε και την οίκίαν των κληρονόμων Εϋθ. Άνδριοπούλου.

Κατόπιν τῆς άπαντήσεως αυτής η Έπιτροπή εκάλισε τον μεγαλύτερον των κληρονόμων Άγαμέμνονα Άνδριοπούλον εις τον όποιον εκαμε την σχε- τικήν ανακοίνωσιν τῆς επιθυμίας του Συλλόγου με θερμήν παράκλησιν να πα- ραχωρήσουν τὸ σπίτι με μίαν λογικήν τιμήν.

Η άπάντησις ήτο: «Εϋχαρίστως σας δίνουμε τὸ σπίτι μας, αλλά θα μάς δώσετε 400.000 δραχμάς»! Και τότε; στο 1929.

Η Έπιτροπή κατόπιν συσκέψεως του προσέφερε 250.000 δραχμάς. Ο μακαρίτης όμως ο Άγαμέμνων υπεχώρησε μόνον κατά 50.000 δρχ.

Τὸ γεγονός αυτό τὸ έγραψε η Έπιτροπή εις τον Σύλλογον, ο όποιος, ά- φου έξέφρασε την λύπην του και την κατάπληξιν του, έγραψε στην έπιτροπήν να κτίσῃ τὸ Σχολειον στην «Άμπάρα», όπου ύποδεικνύουν και οί μηχανικοί.

Κατόπιν τῆς άπαντήσεως αυτής του Συλλόγου, η Έπιτροπή προέβη εις την αγοράν του κτήματος του Άπ. Ρούσου αντί 60.000 δραχμῶν, και έν συ- νεχεία έζήτησε από την Νομαρχία Άρκαδίας την σύνταξιν του αρχιτεκτο- νικοῦ σχεδίου του Σχολείου, τὸ όποιον πράγματι συνέταξε και έφερε ο Μηχα- νικός Βασίλειος Γεωργούλης και υπέδειξε και την θέσιν εις την όποιαν θα άνεγερθῆ τὸ Σχολειον.

Μετά ταῦτα η Έπιτροπή προεκήρυξε μειοδοτικόν διαγωνισμόν, κατά τον όποιον ούδεις έργολάβος προσήλθε. Η Έπιτροπή επανέλαβε τον διαγωνισμόν κατά τον όποιον ο συμβολαιογράφος Θεόδωρος Χρόνης εκάλισε από τὸ Ζευ- γολατιό τῆς Μεσσηνίας τον έργολάβον Γεώργιον Τσακούμην, ο όποιος προ- σέφερε μίαν τιμήν κατά κυβικόν μέτρον. Κατόπιν αυτού η Έπιτροπή εκάλισε τον Μηχανικόν Γεωργούλην, ο όποιος προσήλθεν, ένέκρινε ως συμφέρουσαν την τιμήν και συνέταξε τὸ συμφωνητικόν, τὸ όποιον υπεγράφη από τον έργο- λάβον και την Έπιτροπήν.

Και κατά τὸ θέρος του 1930 ήρχισε η άνέγερσις του Σχολείου, την ό- ποίαν παρηκολούθη ο Μηχανικός με ιδιαίτερον ένδιαφέρον και ο όποιος κάθε 20 ήμέρες κατήρχετο εις Ίσαρι και έπεθεώρει την έργασίαν.

Μετά τὸ κτίσιμο του Σχολείου η Έπιτροπή έφρόντισε διά την κατα- σκευήν τῆς στέγης του Σχολείου, τῆς όροφῆς, των παραθύρων, των θυρῶν, του μωσαικοῦ και τῆς διαιρέσεως των αίθουσῶν. Άπεπερατώθη δέ κατά τὸ έτος 1933 και η δαπάνη του άνήλθε εις ένα ακριβῶς εκατομμύριον (1.000.000) δραχμῶν.

Ποῖος δέ έφαντάζετο, ότι θα επηκολούθουν τόσο συνταρακτικά γεγονότα και τὸ Ίσαρι να εύρίσκεται έν πλήρει διαλύσει, ώστε σήμερα εις τὸ μεγα- λοπρεπές αυτό Σχολειον να φοιτοῦν μόνον 30 μαθηταί!

Κατά δέ τά έγκαίνια του Σχολείου ο τότε μαθητῆς Βασίλειος Π. Εηρό- κωστας άπήγγειλε ποίημα, έργον του υποφαινομένου, τὸ όποιον επροκάλεσε δάκρυα χαρᾶς και ευγνωμοσύνης πρὸς τούς έν Άμερικῆ πολυαγαπημένους πα- τριώτας, που με τον ιδρωτα των άνήγειρον τὸ ωραϊον Σχολειον και τόσα άλλα κοινωφελῆ έργα και ακόμη συνεχίζουν να εκτελοῦν και άλλα έργα διά να συγκρατηθῆ η εξαφάνισις του αγαπημένου τους χωριού Ίσαρι.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΟΖΙΩΤΗΣ

Άθήναι 5 Φεβρουαρίου 1966

ΕΜ. ΙΩ. ΒΟΥΖΙΚΑΣ

Καθηγητής του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Βουζίκας Ἐμμανουήλ τοῦ Ἰωάννου, διαπρεπῆς νομομαθῆς καὶ δικηγόρος, τακτικὸς καθηγητῆς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Ἐγεννήθη εἰς Ἰσαρὶ τὸ 1916.

Ὁ προπάππος αὐτοῦ Πέτρος Ντόρντας, ἀκολουθήσας μεταξὺ τῶν πρώτων τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνη, ἐπολέμησε ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τούτου εἰς τὴν μάχην τοῦ Βαλτετσίου καὶ εἰς πλείστας ἄλλας μάχας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, διακριθεὶς ὡς εἰς τῶν ἐπιλέκτων ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 καὶ τυχὼν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν μεταλλίου ἀνδρείας.

Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς ὁ Ἐ. Βουζίκας διήκουσεν εἰς τὸ δημοτικὸν καὶ ἑλληνικὸν Σχολεῖον τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος (1923 — 1929), ἀριστεύων πάντοτε καὶ διακρινόμενος. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Γυμνασιάρχου καὶ εὐεργέτου Τριπόλεως Δημ. Γουδῆ, ὅστις τὸν ἐκάλεσε τὸ 1929 εἰς Ἀθήνας ἵνα τὸν ἐνισχύσῃ εἰς τὴν συνέχισιν τῶν σπουδῶν του.

Ἐνεγράφη ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ πρότυπον κλασσικὸν γυμνάσιον Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ ἀπεφοίτησε τὸ 1933, μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα.

Ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀριστεύσας δὲ καθ' ἀπάσας τὰς τμηματικὰς ἐξετάσεις, ὑπέστη τὴν ἐπὶ πτυχίῳ δοκιμασίαν τὸ 1939, ἀξιωθείς τοῦ βαθμοῦ ἄριστα.

Κατὰ τὸ ἔτος 1937 ἔτυχε καὶ τοῦ Πτυχίου τοῦ Τμήματος Πολιτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν.

Ἐν συνεχείᾳ (1939) ἔτυχε τῆς ὑποτροφίας τοῦ ἰδρύματος ALEXANDER FON HUMBOLDT, ἧς ὅμως δὲν ἔκαμε χρῆσιν λόγῳ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ κηρυχθέντος ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου καὶ τῆς ἔνεκα τούτου στρατεύσεώς του.

Ἐκπληρώσας τὰς στρατιωτικὰς του ὑποχρεώσεις κατὰ τὰ ἔτη 1938—1939, ἐκλήθη ἐν συνεχείᾳ ἐκ τῶν πρώτων ὑπὸ τὰ ὄπλα κατὰ τὸν ἑλληνοϊταλικὸν Πόλεμον 1940—1941. Ἐπολέμησε δὲ κατὰ τὸν Πόλεμον τούτου εἰς τὴν γραμμὴν τῶν πρόσω (καὶ δὴ εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μέτωπον τοῦ Τεπελενίου), τιμηθεὶς κατ' αὐτὸν δι' ἀριστείου ἀνδρείας. Τυγχάνει δὲ καὶ τραυματίας τοῦ ἐν λόγῳ πολέμου, ὑποστὰς ἐκ τῶν κακουχιῶν αὐτοῦ κρουσάγματα α' καὶ β' βαθμοῦ.

Τυχὼν τῆς ἀδείας τοῦ δικηγορεῖν ἐν ἔτει 1941, δικηγορεῖ ἔκτοτε λίαν εὐδοκίμως εἰς Ἀθήνας, χειρισθεὶς πλείστας σοβαρωτάτας ὑποθέσεις, ἐπιδληθεὶς εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς χώρας διὰ τῆς δικηγορικῆς καὶ συγγραφικῆς

αὐτοῦ δράσεως. Πλείσται τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑποστηρικθεισῶν γυναικῶν ἐπεκράτησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν νομολογίαν.

Κατόπιν γραπτοῦ διαγωνισμοῦ, διεξαχθέντος κατὰ Μάιον 1940, καθ' ὃν ἠρίστευσεν, διωρίσθη βοηθὸς παρὰ τῆ Α' ἔδρα Ἀστικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τὸ 1946 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ τὸν βαθμὸν «ἄριστα».

Τὸ 1951 ἐξελέγη ὑφηγητῆς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ὑπὸ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τὸ 1958 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς αὐτῆς Νομικῆς Σχολῆς ἐντεταλμένος ὑφηγητῆς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

Τὸ 1967 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ἰδίας Σχολῆς ἑκτακτος καθηγητῆς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

Παραλλήλως διωρίσθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1958 καθηγητῆς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου εἰς τὰς σχολὰς Χωροφυλακῆς καὶ ἀστυνομίας Πόλεων καὶ μετεκπαίδευσῆς Μοιράρχων. Ὡσαύτως ἐδίδασκε κατὰ διαστήματα Στοιχεῖα Δικαίου εἰς τὴν Σχολὴν ἐπισκεπτριῶν ἀδελφῶν, εἰς τὴν Σχολὴν ἐπισκεπτριῶν τοῦ ΠΙΚΠΑ καὶ εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ταχυδρομικὴν Σχολὴν. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1969 διδάσκει ἀστικὸν δίκαιον εἰς τὴν Ἀνωτέραν Σχολὴν τοῦ Ο.Τ.Ε.

Ἡ συγγραφικὴ αὐτοῦ ἐργασία εἶναι πλουσιωτάτη. Μεταξὺ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθεισῶν πολυαριθμῶν μελετῶν καταλέγονται καὶ αἱ ἑξῆς: «Ἡ ἔνστασις τοῦ δόλου καὶ ἡ παραγραφή» (1942), «Κατάρτισις συμβάσεως ὑπὸ τὴν βίαν τοῦ ἐχθροῦ» (1945), «Ἡ ἀγωγή τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καὶ ἡ χρησικτησία» (1948), «Κτῆσις ἐνεχύρου παρὰ μὴ κυρίου» (1951), «Μεταβίβασις κυριότητος πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεως» (1951, 1954, 1964), «Ἐντολὴ πρὸς ἀγορὰν ἀκινήτου» (1954, 1961, 1965), «Δάνειον καὶ ἀνώμαλος παρακαταθήκη» (1961), «Δάνειον» ἐν Ἐρμ. ΑΚ (1962), «Κτῆσις πλασματικοῦ ἐνεχύρου παρὰ μὴ κυρίου» (1965), «Ἡ εἰκονικότης περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγοραστοῦ ἀκινήτου» (1966), «Ζητήματα ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐκ τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ πωλήσεως ἀκινήτου ἀναγραφῆς τιμήματος ἐλάσσονος τοῦ ἀληθοῦς τοιούτου» (1966), «Τινὰ περὶ κτήσεως κληρονομίας κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα» (1967), «Ἢ περὶ καταχρήσεως δικαιώματος διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 281 Α.Κ. καὶ τὸ δημόσιον δίκαιον» (1968), «Ζητήματα ἐκ τοῦ δικαίου τῆς νομίμου μοίρας» (1968) κλπ.

Ἄξιον μνείας εἶναι ὅτι τυγχάνει εἰς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἰσραραίων, τοῦ ὁποῦ μάλιστα ἔχει συντάξει καὶ τὸ καταστατικόν.

Ἰδιαιτέρας δὲ μνείας χρῆζει ὅτι διατελεῖ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος τελούσης «Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐταιρείας πρὸς διάδοσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς», ἧς Πρόεδρος τυγχάνει ὁ ἀκαδημαϊκὸς καθηγητῆς Π. Μπρατσιώτης καὶ ἦτις ἔχει ὡς ἔργον τὴν εὐρυτάτην δωρεὰν διάδοσιν ἐκκλησιαστικῶς ἐγκεκριμένου κειμένου τῆς Ἁγίας Γραφῆς μετ' ὀρθοδόξου ἐρμηνευτικῆς παραφράσεως.

ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΜΕΝΤΗΣ

(1874 — 1967)

Ο Άνδρ. Π. Μεντής υπήρξε από τους πιό σημαντικούς και γνωστούς Ίσραηλιούς, που ανέπτυξε σημαντική πρόοδο και πατριωτική δράση.

Γεννήθηκε το 1874 και το 1896 μετανάστευσε στην Αμερική. Ήταν από τους πρώτους Ίσραηλιούς μετανάστες. Έγκατεστάθη εις Ίνδιανάπολι Ίνδιάνας, όπου σύντομα έσταδιοδρόμησε. Προσέφερε πρόθυμα τις υπηρεσίες του στους συμπατριώτας μετανάστες, που κατέφευγαν εκεί.

Το 1903 επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου έγκατεστάθη οριστικά, χωρίς να ξαναγυρίσει στην Αμερική, όπως έκαναν οι περισσότεροι Ίσραηλιτοί.

Έγύρισε στο Ίσαρι, και το 1904 ένυμφεύθηκε την Άγλαία Σακελλαριάδη, κόρη του άλλοτε δημάρχου Λυκοσούρας Ν. Σακελλαριάδη.

Ο Άνδρ. Μεντής άφησε εποχή και έπροξένησε μεγάλη έντύπωση ο έρχομός του στην πατρίδα. Ύπηρεξε νέος ύψηλός, εύσταλής, πολιτισμένος, σεμνός και ένάρετος. Και την καλή του φήμη έκράτησε σ' όλη του τη ζωή. Ήταν κάτοχος της Άγγλικής και δλόκληρης βίβλιοθήκης.

Η έγκατάστασίς του στο Ίσαρι έσήμανε μιá νέα εποχή. Ίδρυσε πρότυπο κατάστημα χονδρικής και λιανικής πωλήσεως τροφίμων, οικοδομικών ύλων, ύφασμάτων κλπ. Έτόνωσε την έμπορική και οικονομική κίνηση του χωριού και συνέβαλε στην κοινωνική ανάπτυξή του.

Στόν Άν. Μεντήν έστελλαν οι απόδημοι Ίσραηλιτοί διάφορα ποσά, με τα όποια κατεσκευάζοντο πολλά έργα. Έγιναν τότε με την συμβολή του ο μανδρότοιχος του Νεκροταφείου, ή μάντρα της κεντρικής εκκλησίας, ή με μάρμαρα επένδυσις των θυρών και παραθύρων του ναού του Άγ. Νικολάου και ο έξωραϊσμός του ώραισταίου τέμπλου αυτού.

Τό όνομα του Ά. Μεντή ήταν φημισμένο και ένέπνεε, έδω και στην Αμερική, έμπιστοσύνη.

Τό 1920 - 21 έγκαταστάθηκε στην Αθήνα για να μορφώσει και σπουδάσει τα παιδιά του.

Ύπηρεξε εύτυχής πατέρας, παρά τις πολλές δοκιμασίες, που αντιμετώπισε. Άπέκτησε έγγόνια και δισέγγονα.

Έχασε σέ μεγάλη ηλικία 3 παιδιά του, τη Ντίνα, τον Κωστάκη και την Έλένη, πρόωρα δέ τη σύζυγό του Άγλαία.

Τα ζώντα παιδιά του σήμερα (1972) είναι 6: ο Νίκος, συνταξιούχος τραπεζικός, ο Τάκης, δικηγόρος, ο Φώτης, γεν. αρχίατρος, ο Μίμης, έμπορος, ή Γεωργία Δημητρίου και ή Σοφία Καστανά.

Όλη ή οικογένεια χαιρεί μεγάλης εκτιμήσεως, όπως και ο ίδρυτής της.

Ο Άνδρέας Μεντής έπεβίωσε στην Αθήνα στις 27 Νοεμβρίου 1967 και έκηδεύθηκε με την συμμετοχή όλων των οικείων, συγγενών και συμπατριωτών. Σύσσωμος ήταν και ή συμμετοχή του Συλλόγου των έν Αθήναις Ίσραηλιών,

ο όποιος εξέδωσε σχετικό ψήφισμα και κατέθεσε στέφανον, εκτιμώντας την προσηπικότητα του εκλιπόντος Ίσραηλιού.

Ο Άν. Μεντής έκάλυψε μιá σχεδόν αιώνόβια ζωή, μεστή δράσεως πατριωτικής και κοινωνικής, και υπήρξε άναμφιβόλως από τους πιό διαλεχτούς και ύποδειγματικούς Ίσραηλιούς, που έτίμησαν τό χωριό μας.

ΜΙΚΡΑ ΙΣΡΑΗΛΙΚΑ

★ Πρώτος Ίσραηλιός έπιστήμων είναι ο Άθαν. Κατριβάνος, υιός του πολεμιστή Άλέξη Κατριβάνου. Έφοίτησε αρχικά στο Γυμνάσιο Δημησιάνης και μετá στο παλαιό Πανεπιστήμιο (της Πλάκας).

★ Ένας Τζέμης, άδερφός του Μαυροθεοφάνη, έφρονεύθη επί Όθωνος σέ μάχη πρό του Σάλεσι.

★ Ο διαπρεπής κληρικός και δάσκαλος Παπα-Λεωνίδας Οίκονομόπουλος είχε δεινά οικογενειακά πλήγματα. Μεταξú τούτων ήταν και ή άπώλεια υιών του, φοιτητών του Πανεπιστημίου Αθηνών.

★ Στη θέσι «Μούσογα» κοντά στον Πλάτανο ύπάρχει μιá αρχαιολογική τοποθεσία, που λέγεται «Παγχώρα» (Πάνω Χώρα). Έχει λεχθή ότι ίσως ύπάρχουν αρχαιολογικά κειμήλια, αλλά μέχρι σήμερα δέν έγινε καμμιá έρευνα από ειδικούς.

★ Κατά μιá παράδοσι, που δέν έχει έπιβεβαιωθή από καμμιá πηγή, τό Ίσαρι είχαν έπισκεφθή οι πρώτοι βασιλείς Όθων και Άμαλία, οι όποιοι έφιλοξενήθηκαν στο σπίτι των Σακελλαριαδαίων.

★ Μεγάλη πυρκαϊά, που έξερράγη τό 1963, πίσω από τον Άγιο Θανάση, κατέστρεψε σημαντική δασική έκτασι.

★ Τόν Ιούλιο του 1965 έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος στην Ν. Υόρκη, όπου είχε έγκατασταθή ο Γιάννης Κατριβάνος, γυιός του Χαρ. Β. Κατριβάνου, που μένει πολλά χρόνια στη Θεσσαλονίκη.

★ Κατά την διάνοιξι των θεμελιών της οικίας του Νικ. Ρούπα (Σιασιάγκα), τό 1928, βρήκε τραγικό θάνατο, καταπλακωθείς από όγκο κώματος. ο έργάτης Παν. Φ. Βελής (Κοράκης).

★ Πρό τινων έτών παραθέριζαν στο Ίσαρι, έγκατεστημένα στο καινούργιο Δημοτικό Σχολείο, εκατοντάδες κορίτσια της Χριστιανικής Ένώσεως Βύρωνος Αθηνών. Η πρωτοβουλία άνήκε στον συμπατριώτη μας Κλεάνθη Ηλ. Τζέμη.

★ Τό «Προσκυνητάρι» ήταν ο τόπος του αναθέματος του Βενιζέλου, ο τόπος δηλ. που έρριξαν οι Ίσραηλιτοί την πέτρα.

★ Ο άντικυβερνητικός συνδυασμός Άρκαδίας του 1912, στον όποιο μετείχε ως ύποψήφιος και ο Ίσραηλιός Στέφ. Ν. Σακελλαριάδης, άπετελείτο από τους Ν. Τριανταφυλλάκο, Έπ. Δεληγιάννη, Π. Άλεξάκη, Ίω. Μπακόπουλο, Άλ. Παπαναστασίου Β. Τουρκοβασίλη, Σπ. Τσακόπουλο, Π. Σωκράτη, Ίω. Καλούτση, Φ. Διγενόπουλο και Β. Σεραφείμ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΕΥΘ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

Περί τὸ 1880 ἐγκατεστάθηκε στὸ Ἴσαρι ὁ Εὐθ. Ἰω. Ἀνδριόπουλος, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριὸ Κραμποβὸ τῆς Λυκοσοῦρας.

Εἶχε σχετικὴ μόρφωσι, πού τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀσκήσῃ καθήκοντα συμβολαιογράφου καὶ εἰρηνοδίκου στὴ Μεγαλόπολι, Μελιγαλᾶ καὶ ἄλλαχοῦ. Γεννήθηκε τὸ 1849 καὶ ἀπεβίωσε τὸ 1922 σὲ ἡλικία 73 ἐτῶν. Ἐνυμφεύθη τὴν Ἄννα, θυγατέρα τοῦ Νικολοῦ Σακελλαριάδη καὶ ἀδελφή τοῦ βουλευτοῦ Μεγαλοπόλεως Στεφ. Σακελλαριάδη. Ἐξελέγη Δήμαρχος Λυκοσοῦρας τὸ 1898 — 1902.

Ἀπέκτησε 8 παιδιά, 7 γιουὺς καὶ μία θυγατέρα, στὰ ὁποῖα ἔδωσε ἀνωτάτη μόρφωσι, γεγονόςς πολὺ σπάνιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού συμπίπτει μὲ τὶς πρῶτες δεκαετηρίδες τοῦ αἵωνα μας. Δύο ἐκ τούτων, οἱ Γεώργιος καὶ Πέτρος, ἐσπούδασαν καὶ στὴν Ἑλβετία.

Κατὰ σειρὰν ἡλικίας τὰ παιδιά του εἶναι οἱ: Ἀγαμέμνων, Ἰωάννης, Γεώργιος, Πέτρος, Βοῦλα, Νίκος, Στέφανος καὶ Ἀναστάσιος.

Ὁ Ἀγαμέμνων ἐγεννήθη τὸ 1889 καὶ ἀπεβίωσε τὸ 1957. Ἐσπούδασε Νομικὰ καὶ ἐδικηγόρησε στὴν Ἀθήνα μέχρι τοῦ θανάτου του, διαδεχθεὶς στὸ γραφεῖο του τὸν θεῖο του Στέφ. Ν. Σακελλαριάδη. Ἀπέκτησε 2 παιδιά, τὴν Ἄννα, ὑπάλληλο καὶ τὸν Εὐθύμιο, πτυχιούχο ἤδη τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς.

Ἐπῆρξε εὐγενής, λεπτός, εὐπροσῆγορος, ἐκδηλώσας πολλάκις τὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα πρὸς τοὺς συμπατριώτας Ἰσαραιῶς καὶ τὸ Ἴσαρι.

Γεώργ. Ἀνδριόπουλος

Νικ. Ἀνδριόπουλος

Ὁ Ἰωάννης ἐγεννήθη τὸ 1892 καὶ ἐσπούδασε Ἰατρικὴ. Μετέσχε οἰοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ τοῦ ὑγειονομικοῦ σώματος. Ἐγκατεστάθη στὴν Μεγαλόπολι, ὅπου ἴδρυσε μετὰ τοῦ ἱατροῦ Β. Λαμπροπούλου τὴν Κλινικὴ «Ἴπποκράτης». Ἐπολιτεύθη μετὰ τὸν θάνατο τοῦ θεῖου του Στεφ. Σακελλαριάδη, τὸ 1929, ἐκλεγεὶς βουλευτῆς Μεγαλοπόλεως μὲ μεγάλη πλειοψηφία. Ἐξελέγη ἐπίσης βου-

Βοῦλα καὶ Πᾶνος Παπαγιαννάκος τὴν ἐποχὴ τῶν γάμων τους.

λευτῆς τὸ 1934 καὶ 1935. Ἦτο πολὺ δημοφιλής, λόγῳ τοῦ ἀλτροῦισμοῦ του καὶ τῆς ἀφιλοκερδεΐας του, ἔχαιρε δὲ μεγάλῃς ἐκτιμῆσεως μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του. Ἐργάστηκε μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ζητήματα τῆς ἐπαρχίας Μεγαλοπόλεως. Ἀπεβίωσε ἄγαμος τὸ 1937 σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν καὶ ἐτάφη στὸ Ἴσαρι μὲ μεγάλες τιμές.

Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Πέτρος ἐγεννήθησαν τὸ 1894 (δίδυμοι). Ὁ πρῶτος ἐσπούδασε οἰκονομικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐπιστήμας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ζυρίχης τῆς Ἑλβετίας καὶ διωρίστηκε μετὰ τὴν ἐπιμόδου του στὴν Ἑλλάδα, καθηγητῆς σὲ ἐμπορικὰς Σχολές. Διετέλεσε ἐπίσης ὑπάλληλος Τραπεζῶν (Ἀγροικὴ κλπ.). Ἀπεβίωσε τὸ 1966. Ὁ δεῦτερος μετέβη

Όλοκληρη σχεδόν ή οικογένεια Άνδριοπούλου. Στην πρώτη σειρά (έξ άριστερών): Άγαμέμνων, Χρυσούλα Άγαμ. Άνδριοπούλου, Άννα Άγ. Άνδριοπούλου (ή μικρή), Βούλα Π. Παπαγιαννάκου, Μαρία Γ. Άνδριοπούλου, Γεώργιος. Στην δεύτερη (έξ άριστερών): Τάσος, Στέφανος, Π. Παπαγιαννάκος, Εύθ. Π. Παπαγιαννάκος, Πέτρος και Νίκος.

Άννα Εύθ. Άνδριοπούλου
Τάσος Εύθ. Άνδριοπούλου.

Π. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΟΣ
όταν ήταν νομάρχης.

στην Έλβετία για άνώτερες σπουδές, αλλά δέν παρέμεινε πολύ εκεί, λόγω του έκραγέντος έν τώ μεταξύ Β΄ παγκοσμίου πολέμου. Έλαβε πτυχίο της Νομικής Σχολής Άθηνών. Διωρίστηκε υπάλληλος της Τραπεζής της Ελλάδος. Άπεβίωσε τò 1950.

Η Βούλα έγεννήθη τò 1900. Έτύχε έπιμελημένης μορφώσεως, φοιτήσαα στην τότε περίφημη ιδιωτική Σχολή Κουρμουζίου των Άθηνών. Σύζυγός της ήταν ό Παν. Παπαγιαννάκος, όστις υπήρξε μόνιμος άξιωματικός του στρατού, άποστρατευθείς με τόν βαθμό του άντισυνταγματάρχου και όστις διετέλεσε επί σειράν έτών Νομάρχης. Άπέκτησαν δύο παιδιά, τόν Γεώργιο, υπάλληλο της Τραπεζής της Ελλάδος και τόν Εύθύμιο, ιατρό, σπουδάσαντα επί 5 έτη στην Άγγλία.

Ο Νίκος έγεννήθη τò 1901 και άπεβίωσε τò 1952. Έκολούθησε τόν Τραπεζικόν κλάδον, φθάσας μέχρι του διεθυντιού υποκαταστήματος της Τραπεζής Έμπορικής Πίστεως.

Ο Στέφανος έγεννήθη τò 1904 και άπεβίωσε τò 1956. Έλαβε πτυχίο της Όδοντιατρικής και ήσκησε τò επάγγελμα στò Ίσορι και Μεγαλόπολι. Ένυμφεύθη την Άννα Πέτρου, διδάσκαλισσα, με την όποια απέκτησε μιá κόρη, την Άννα, ήδη υπάλληλο του Έπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως.

Τέλος, ό Τάσος έγεννήθη τò 1907 και άπεβίωσε τò 1953. Κατετάγη εις την Χωροφυλακήν, από όπου άπεστρατεύθη πολύ ένωρίς με τόν βαθμόν του μοιράρχου.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΙΣΑΡΙ

Τοῦ Β. ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Μιά πρόσκληση τοῦ μακαρίτη ἐπιθεωρητῆ τῶν Δημ. σχολείων Μεσσηνίας Γιάννη Ἀθ. Σιώρη μοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφτῶ τὸ 1911 γιὰ πρώτη φορά τὴν ἀκμάζουσα τότε κωμόπολη Ἰσαρι. Ἐφτάσα στὸ σιδ. σταθμὸ τὶς προμεσημβρινές ὥρες μιᾶς ἀνοιξιᾶτικης ἡμέρας. Ὁ Σταθμὸς βρίσκεται στὸ βάθος μιᾶς ἀπόκρημνης χαράδρας καὶ ἡ τοποθεσία εἶναι μαγευτική. Οἱ γύρω πλαγιές ἦταν ντυμένες μὲ βελανιδιές, πού τὰ πουλιά εἶχαν στήσει τὴν πιὸ γλυκειὰ συναυλία, ἐνῶ τὸ χαντάκι μουρμούριζε ἀδιάκοπα.

Πῆρα τὸ μοναδικὸ μονοπάτι κι' ἄρχισα σιγὰ σιγὰ ν' ἀνεβαίνω στὴν πλαγιά πρὸς τὸ Ἰσαρι. Κάθε τόσο σταματοῦσα κι' ἀποθαύμαζα τὸ θέαμα πού ξετυλίγονταν στὸ Μεσσηνιακὸ κάμφο. Κατάφυτος ἀπὸ σταφίδες, ἀμπέλια, ἐλιές κι' ἐπωροφόρα μὲ τὴ λαμποκοποῦσα θάλασσα στὸ βάθος, ἔμοιαζε ἐξαίσιος ζωγραφικὸ πίνακα. Τέλος ἔφτασα σ' ἓνα μικρὸ ἐπίπεδο ἀπὸ τὸ ὅποιον ἀντίκρυσσα τὴν ὁμορφὴ κωμόπολη χτισμένη ἀμφιθεατρικὰ σὲ μιὰ ἀπότομη πλαγιά τῶν Νομίων.

Τὸ θέαμα τῆς κωμόπολης ἐκ τῶν κάτω παρουσιάζει τὶς οἰκοδομὲς πανύψηλες, πού ἔδιναν τὴν ἐντύπωση μεσαιωνικῶν πύργων. Προχωρώντας ἔφτασα στὸ κατάψυχρο κεφαλάρι πού ὑδρεύονται οἱ κάτοικοι καὶ ποτίζονται μικροὶ λαχονόκηποι. Γυρίζοντας στοὺς στενοὺς καὶ καλντιριμωμένους δρόμους ἀποθαύμαζα τ' ἀρχοντικὰ τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, πού ἀπέδωκαν στὸ Κράτος διαλεχτοὺς ἀντρες διακριθέντες στὴν πολιτικὴ, στὴν παιδεία, στὸ στρατὸ καὶ σ' ἄλλα δημόσια λειτουργήματα. Δὲ θὰ ἦταν ὑπερβολή, ἂν ἐδίναμε στὸ Ἰσαρι τὴν ἐπιωνυμία τοῦ εὐαντρου!

Στὴ μέση τῆς κωμοπόλεως ὑψώνεται ἡ ἐπιβλητικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Νικολάου. Οἱ λειτουργοὶ τῆς Παπαθανάσης καὶ Παπα Λεωνίδας εἶναι μορφωμένοι, μ' ἐμφάνιση πατριαρχική. Μπροστὰ στὴν ἐκκλησία εἶναι ἡ μικρὴ πλατεία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει κανεὶς τὸ θέαμα τοῦ κάμφο τῆς Μεγαλόπολης. Γύρω ἀπὸ τὴν πλατεία εἶναι τὰ καφενεῖα καὶ μικρομάγαζα, πού κάθε Κυριακὴ γίνεται ἡ ἑβδομαδιάτικη ἀγορὰ καὶ συναλλαγὴ μὲ τὰ γύρω χωρία.

Τὸ Ἰσαρι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρίσκονταν στὴν ἀκμὴ του. Πρωτεύουσα τοῦ μεγάλου Δήμου Λυκοσούρας, μὲ εἰρηνοδικεῖο, συμβολαιογραφεῖο, ἀστυνομικὸ σταθμὸ, Ἑλληνικὸ Σχολεῖο καὶ διθέσιο δημοτικὸ, μὲ τὴν σχετικὴ ἐμπορικὴ κίνηση εὐήμεροῦσε. Καὶ τώρα; Ἡ μετανάστευση, ἡ ἀστυφιλία τὸ ἀποστέρησαν τοῦ πληθυσμοῦ του. Ὁ δὲ τελευταῖος σεισμὸς τὸ κατάντησε ἓνα ἀσήμαντο μὰ ὁμορφο χωριουδάκι...

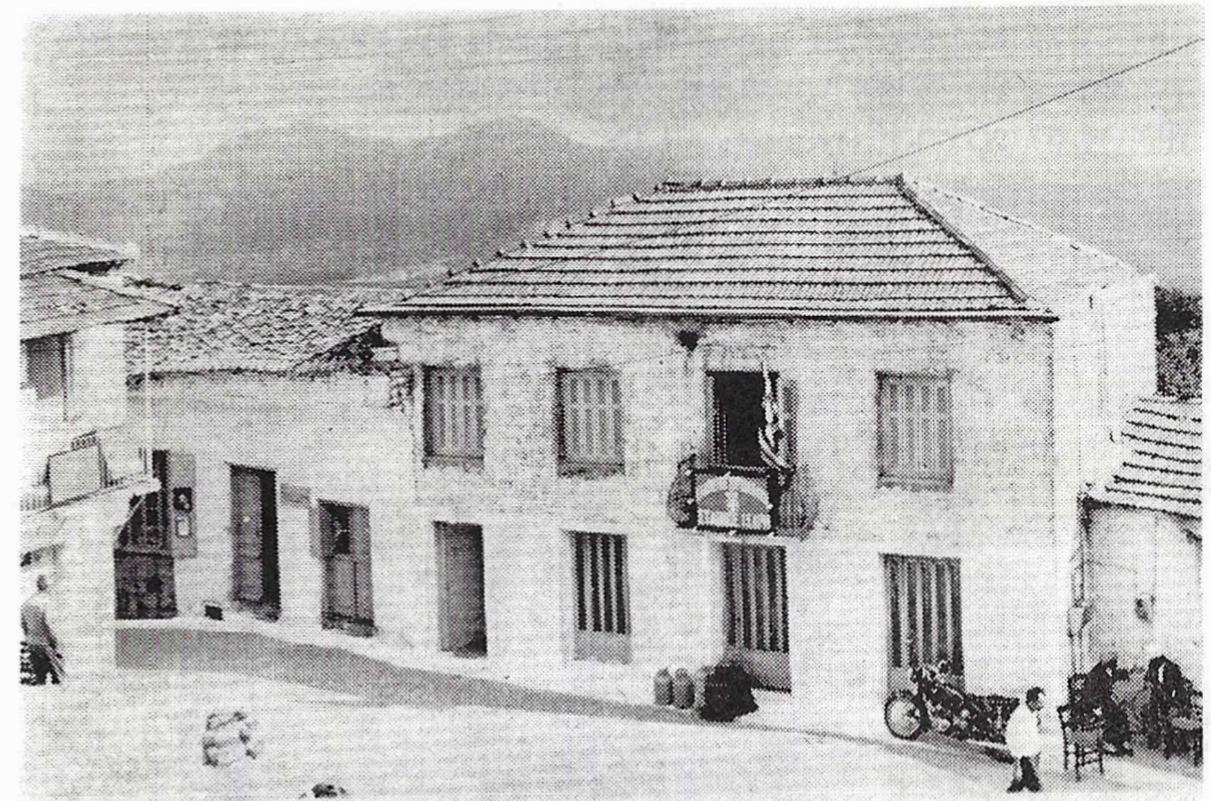
ΒΑΣ. ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

σ. Ἐκπαιδευτικὸς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ.—

Τὸ Ἰσαρι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἔχει ὀρισθεῖ ἔδρα Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ, μὲ ἐπικεφαλῆς ἐνωμοτάρχῃ. Παλαιότερα προΐστατο ἀνθυπασπιστής. Ἀναφέρεται σχετικὰ ὅτι σὰ πολὺ παλιὰ χρόνια (πρὸ τοῦ 1900) προΐστατο ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ καὶ κάποτε ...ἑλαρχος μὲ 20 χωροφύλακες.

Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμὸς Ἰσαρι σήμερα καὶ ἀριστερὰ τὸ ταχυδρομεῖο.

Ἀπὸ ἀστυνομικὸ ἔγγραφο τοῦ 1904, πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς Σταθμὸς ὠνομάζετο «Ἀστυνομία Λυκοσούρας» καὶ προΐστατο αὐτῆς ὁ ἀνθυπασπιστής πεζικοῦ Κ. Γεωργόπουλος. Ἄλλοι ἀστυνόμοι μνημονεύονται οἱ Παπαγεωργόπουλος, Π. Φραγκᾶτος, ὁ ὑπίλαρχος Τυπάλδος κ.ἄ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ.—

Τὸ Ταχυδρομεῖο τοῦ χωριοῦ μας εἶναι Γ' τάξεως καὶ σὰ παλιὰ χρόνια εἶχε πολὺ μεγάλη κίνησι, λόγῳ τοῦ μεγάλου πληθυσμοῦ του.

Τὸ γραφεῖο διηύθυναν κατὰ καιροὺς ἀξιόλογοι ὑπάλληλοι, ὅπως ὁ Λ. Παπανδρέου, ἀπὸ τὸ Ἀστάλα, πού ἔφθασε στὴ κορυφὴ τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας, (διευθυντῆς Ὑπουργείου), ὁ Ἀγγελος Ροῦσσο, ἀπὸ τὰ Παραδείσια, γαμπρὸς τοῦ Ἀριστ. Π. Ροῦσσο, πού πρόωρα εὔρε τραγικὸ θάνατο στὴν Ἀθήνα, ὁ Ἀπόστ. Ἀ. Κατριβᾶνος κ.ἄ.